

Около единъ часъ азъ гледахъ какъ работи Чучулигата. Ала витлото тѣй силно бумти, че махленскиятъ свещеникъ прати да ми обадятъ да спра машината, защото си готвилъ слово за черкова, а отъ голѣмия шумъ не могълъ да мисли и запомни нищо. Съжelihъ се и поржняхъ да се спре витлото. Метнахъ послѣдни мили очи на Чучулигата си и тръгнахъ за дома да се облѣка.

Искамъ да се покажа смиренъ и скромненъ, а гледамъ, че всички вперили очи у менъ. Обухъ широки гащи съ тѣсни крачоли, облѣкохъ прибрана фанела, нахлузихъ на главата си здрава гугла тѣй добръ, че ушитѣ ѝ ми прѣчика да чувамъ, що говорятъ хората наскоро. Турихъ на очи голѣми очила и налапахъ дълга цигара.

Разбира се, така правятъ всички „авиатори“ (хвъркачи), така трѣбва да направя и азъ.

А градското население, на възраст по-малко отъ 15 години, бѣ се набрало цѣло около Чучулигата.

— Ще летите ли, Бетсъ? извика едно 12 годишно червендалесто момчерлаче.

— Като „чучулига“, отговорихъ азъ гордо.

— Не летете още! Почакайте да се върнемъ отъ училището, каза едно русокосо момиченце.

Азъ се съгласихъ и тръгнахъ да се разхождамъ заедно съ дѣцата по града. Колкото отивахъ подалечъ, толкова навалицата около ми ставаше поголѣма. Най-сетнѣ влѣзохъ въ гостилницата „Конь и волъ“. Всички станаха, заобиколиха ме и почнаха да ме разпитватъ. Азъ спокойно, полека и умно имъ разправихъ, отдѣ и какъ съмъ избралъ машината си; показахъ на картинки всички аероплани и добавихъ, че моята е много добра.